

НАРОДНИ ПРИКАЗКИ

Добри братя.

Живѣли нѣкога два брата, и двамата били женени. По-младиятъ ималъ четири дѣца, по-стариятъ нѣмалъ дѣца. Слѣдъ смъртѣта на баща си тѣ не си раздѣлили нивята, а ги орали и сѣяли общо. Житото узрѣло, пожънали, овършили и си го подѣлили по равно.

Мръкнало се. Легналъ по-стариятъ братъ, но не му се спи и почналъ да мисли:

— Справедливо ли си подѣлихме житото? Братъ ми има по-голѣмо сѣмейство, дѣцата му сж четири, хлѣбъ му трѣбва повече. Ей сега ще ида, ще взема отъ моето жито и ще го турна при неговото безъ да ме види.

А по-младиятъ братъ се събудилъ прѣзъ ноцѣта и сжщо почналъ да мисли, справедливо ли сж си подѣлили житото, хрумнало му:

— Ние двама съ жена ми сме млади, здрави, пѣкъ и дѣцата почватъ вече да ни помагатъ, има кой да работи; а братъ ми е самъ съ жена си, отгорѣ на това той е и по-слабъ отъ мене: трѣбва да му дамъ отъ моето жито.

Веднага той станалъ и въ тъмнината нагребалъ отъ своето жито и го изсипалъ при братовото си.

Станали прѣзъ деня, гледатъ: и двѣтѣ части еднакви.

Зачудили се братята, но никой не рекълъ нищо. Прѣзъ другата ноцъ направили пакъ така, но въ разнo врѣме, та не се срѣщнали. И пакъ прѣзъ деня гледатъ: частитѣ равни. Тѣй нѣколко нощи тѣ носили, докато се срѣщнали.

Тогавъ тѣ узнали, защо житото имъ оставало се по равно. И така тѣ прѣкарвали живота си дружно и винаги си помагали единъ на други.

Пр.: Гш.

